



ת"פ 41066/01/21 - מדינת ישראל נגד מייק אינגרמן

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 41066-01-21 מדינת ישראל נ' גטנר אינגרמן
בפני כבוד השופט ארז מלמד

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

מייק אינגרמן

הכרעת דין

כמצוות המחוקק ובהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], הנני מודיע על זיכוי הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

תמצית כתב האישום והמענה

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 [להלן: "**החוק**"]. על פי עובדות כתב האישום, המתלון הינו עורך דינו במקצועו, אשר במועד הרלוונטי לכתב האישום ייצג את גרושתו של הנאשם בהליך אחר (להלן: "ההליך המשפטי"). במועד הרלוונטי לכתב האישום, התגורר המתלון יחד עם בני משפחתו ברחוב הכלנית 12 בראשון לציון (להלן: "**הבית**"). בתאריך 22.09.20 בשעה 18:30 או בסמוך לכך, על רקע ההליך המשפטי, הגיע הנאשם לכתובת מגורי המתלון כשהוא מצויד במכשיר מוגה-פון (להלן: "**המכשיר**"). אותה עת שהו בבית, רעיית המתלון ושלושת ילדיו הקטינים. בנסיבות אלה נעמד הנאשם מחוץ לבית המתלון והחל לצעוק באמצעות המכשיר "**שחרר אותי, אם לא אני מתפוצץ פה עם בלון... אין לי מה להפסיד, שחרר אותי, אני מרים אתכם פה איתי ביחד עם האוטו, אני לא צוחק, אין לי מה להפסיד... החיים זה לא משחק, שחרר אותי... החיים זה לא משחק... אף גבר לא יגדל את הילדים שלי תרד ממני, תרדו ממני, אני דפוק בראש...**". במעשיו המתוארים לעיל, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין במתלון, במטרה להפחיד או להקניט.

2. במענה לכתב האישום אישר הנאשם את האמור בסעיף 1 לכתב האישום והוסיף כי "ההליך המשפטי" המצוין בסעיף זה הינו הליך הוצאה לפועל בו הוגדר כ"חייב" וגרושתו הוגדרה כ"זוכה". לדברי הנאשם, במסגרת הליך זה הוטלו עליו מגבלות שהקשו על חייו, לרבות בכל הנוגע לעסק שבבעלותו. בנוגע לסעיף 2- הנאשם אישר כי המתלון התגורר עם בני משפחתו ברחוב הכלנית בראשון לציון ואולם הכחיש מחוסר ידיעה את הכתובת המדויקת של הבית. הנאשם אישר הגעתו לרחוב בו מתגורר המתלון במועד הנקוב בסעיף 1 לכתב האישום,

עמוד 1



ולדבריו, עשה כן על מנת לשתף את אשר על לבו, לזעוק לעזרה ולהשמיע את תחושות הייאוש המצוקה שהיו מנת חלקו. הנאשם הוסיף וציין כי בטרם הגעתו למקום, פנה לתחנת משטרת ראשון לציון והכל על מנת להתעניין בתנאים למתן היתר מחאה ואישור להפגין עם מכשיר מגה-פון מחוץ לבית המתלונן. בתגובה, מסר לו השוט אביעד כתפי דף נייר, בצירוף חתימתו, עליו הוטבעה חותמת **"תחנת ראשל"צ 22-9-2020 משטרת ישראל"**. באותו מעמד נימסר לנאשם, כך לדבריו, כי ב"אישור" שקיבל, יש לראות היתר לקיום מחאה אותה ביקש לממש בסמוך לבית המתלונן. הנאשם הכחיש האמור בסעיף 2, מחוסר ידיעה.

3. באשר לסעיף 3, הנאשם אישר שנעמד מחוץ לבית המתלונן, בהסתמך על "האישור" אותו קיבל מהשוטר כתפי והחל, לדבריו, **"לבטא מדם לבו, באמצעות מכשיר המגה-פון, את מכאוביו הנפשיים ושיתף בדבר מצוקתו הממשית, לרבות כוונתו לשים קץ לחייו"**. בניגוד למפורט בכתב האישום, ציין הנאשם את המלל המלא והמדויק, לטענתו, של הדברים אותם אמר, כדלקמן:

"לכי לחיים שלך ואתה לחיים שלך, תשחרר אותי, אם לא אני מתפוצץ פה עם בלון, מול הבית שלך. שתבין, אין לי מה להפסיד, לילדים שלי התפלחתי להורי שלי התפלחתי, אין לי מה להפסיד, מה אתה רוצה, שאני אגור ברחוב? מה אתה רוצה יוגב? שאני יגור ברחוב? מה אתה רוצה? מה אתם מרוששים אותי? מה התכניות? מה המזימה שלכם? חצי מדינה לא עובדת, ים המלח סגור אין עבודה, בקושי יש נסיעות בתוך העיר הכל סגור, אין כסף, מה לעשות? לכולם אין כסף, אז מה אתה רוצה? כסף? כשאי כסף? מה? מה אתה רוצה?"

אני אתפוצץ עם בלון, בסדר? יש לי בלון. אני מרים אותו פה איתי ביחד איתי עם האוטו, אני לא צוחק, אין לי מה להפסיד, שחרר אותי, שחרר, החיים זה לא משחק, זה לא משחק, הכסף הזה זה לא משחק, מה לעשות, רצתה להיפרד? אין בעיה, חיה חיים חדשים? כמו שאני התרגלתי, מה לעשות, הלכתי למקום יותר זול, עזבתי את ראשון, מה לעשות, אין כסף הולכים למקום יותר זול, זה החיים, שתמצא לה ספונסר שיממן אותה, אבל עד אז אני אלחם על הילדים, אף גבר לא יגדל לי את הילדים שלי, כמו שאתה לא היית רוצה שאף גבר לא יגדל את הילדים שלך, אף גבר לא יגדל את הילדים שלי, אף גבר, אני אומר לך עוד פעם תרד ממני, תגיד לסופי תרד ממני, תרדו ממני, למה אני דפוק בראש, נמאס לי, אני 3 שנים סבלתי, 3 שנים סבלתי, כן העורך דין שלה, יוגב הלוי, מנסה להשליך אותי לרחוב". הנאשם הוסיף וציין כי לא היה בידו או בהישג ידו בלון גז וכל שאחז באותה עת היה מכשיר מגה-פון.

4. באשר לסעיף 4- הנאשם הכחיש כי במעשיו היה משום איום בפגיעה שלא כדין על המתלונן, מאחר ולדבריו, כפי הנלמד מהמלל המפורט לעיל, הנאשם התריע אך על פגיעה בעצמו. הנאשם אף הכחיש כי פעל כפי שפעל במטרה להפחיד או להקניט את המתלונן, שכן לטענתו, **"מטרת מעשיו המובהקת הייתה קריאת מצוקה ממשית, על מנת לפרוק את שעל לבו ולקבל מזור לכאביו ותחושותיו הקשות"**.

5. הצדדים הסכימו להגשת חומרי החקירה במלואם, ללא צורך בחקירת העדים, ובהתאם הוגשו לתיק בית המשפט המוצגים הבאים: **ת/1**- דיסק ובו תיעוד הדברים אותם אמר הנאשם; **ת/2**- תמלול שיחת רעיית המתלונן



למוקד 100; ת/3- דוח תובנות מצלמות גוף; ת/4- הודעת אחות הנאשם- הגב' שחר הלוי; ת/5- חקירת הנאשם; ת/6- מזכר; ת/7- צילום הודעה שנשלחה למתלונן מאת הנאשם; ת/8- מזכר; ת/9- תמלול הקלטת איומים של החשוד (2 הקלטות); ת/10- דוח פעולה; ת/11- הודעת המתלונן; ת/12- הודעת רעיית המתלונן- הגב' דינה הלוי; ת/13- מזכר; ת/13א- צילום ה"אישור" שקיבל הנאשם מתחנת משטרת ראשון לציון; נ/1- אישור הגשת תלונת הנאשם לקצינת תלונות ציבור מרחב שפלה.

טענות המאשימה בסיכומיה

6. בסיכומיה עתרה המאשימה להרשעת הנאשם בעבירת איומים. לגישת המאשימה, המלל המפורט בכתב האישום והדברים אותם מסרו העדים למשטרה, ובכלל זה השימוש אותו עשה הנאשם בביטויים "**אני אתפוצץ** **פה עם בלון גז**"; "**אני ארים אתכם**"; "**אני מניע אותך יחד איתי עם האוטו**"; הינם דברי איום מפורשים.

7. לטענת המאשימה, מעשי הנאשם נועדו להטיל אימה ופחד על המתלוננים ומשכך, מקיימים את יסודות עבירת האיומים. הדבר נלמד החל מ"פוסט" אותו העלה הנאשם כנגד המתלונן ברשת החברתית "פייסבוק" ועד להגעתו המתוכננת בסמוך לבית המתלונן, מצויד במכשיר מגה-פון. לטענת המאשימה, דברי הנאשם עוררו פחד בקרב המתלונן ובני משפחתו ובפרט נוכח עברו הפסיכיאטרי. לעמדת המאשימה, דברי הנאשם מגבשים את עבירת האיומים, חרף העובדה שהופנו כלפי צדדים שלישיים. זאת ועוד, הנאשם, כך לשיטת המאשימה, בחר שלא לעמת את העדים עם המלל הנטען של דברי האיום, ולפיכך, גרסאותיהם כלל לא נסתרו. באשר לזכות ההפגנה, לטענת המאשימה, הרי שזו לא נפגעה, אלא אך הופסקה לאחר הגעת השוטרים למקום.

טענות הנאשם בסיכומיו

8. ב"כ הנאשם שטח טיעוניו בהרחבה על פני 44 (!) עמודים, וטען כי לא מתקיים בעניינו של הנאשם היסוד העובדתי של עבירת האיומים; לא מתקיים הרכיב העובדתי-נסיבתי "על אדם"; לא מתקיים בעניינו של הנאשם הרכיב העובדתי-נסיבתי "שלא כדן", מאחר ועסקין במלל שהינו זעקה לעזרה, קריאת מצוקה ומתן ביטוי למחשבות אובדניות, אשר אינו בגדר איומים, כאשר ממילא חופש הביטוי מטה את נקודת האיזון באופן שאינו מצדיק הפללת הנאשם; לא מתקיים בעניינו של הנאשם הרכיב העובדתי-התנהגותי של עבירת האיומים, מאחר ועניינו בהתבטאויות מעליבות ומקוממות, שאינן בגדר איומים; כך גם, לא מתקיים היסוד הנפשי של עבירת האיומים; עוד נטען כי ככל ובית המשפט יקבע כי כלל יסודות העבירה מתקיימים בעניינו של הנאשם, הרי שיש לזכותו מכוח סייג "זוטי דברים".

דין והכרעה

9. נוכח קיומה של מחלוקת בנוגע למלל המדויק שנשמע מפי הנאשם באירוע נשוא כתב האישום, ובהינתן הסכמת הצדדים להגשת חומרי החקירה ללא צורך בחקירת העדים, קיימת חשיבות לקביעה עובדתית באשר



לדברים אותם אמר הנאשם, ובהמשך, יש לבחון באם ההתבטאויות עולות כדי איומים.

10. כאמור, בכתב האישום יוחסו לנאשם האמירות הבאות:

"שחרר אותי, אם לא אני מתפוצץ פה עם בלון... אין לי מה להפסיד, שחרר אותי, אני מרים אתכם פה איתי ביחד עם האוטו, אני לא צוחק, אין לי מה להפסיד... החיים זה לא משחק, שחרר אותי... החיים זה לא משחק... אף גבר לא יגדל את הילדים שלי תרד ממני, תרדו ממני, אני דפוק בראש..." (ההדגשה שלי-א.מ.).

11. בתגובתו לכתב האישום אישר הנאשם את מרבית הדברים ואולם חלק על אמירת המשפט **"אני מרים אתכם פה איתי ביחד עם האוטו"** וביתר פירוט טען כי כל שנאמר על ידו הינם הדברים כדלקמן:

"לכי לחיים שלך ואתה לחיים שלך, תשחרר אותי, אם לא אני מתפוצץ פה עם בלון, מול הבית שלך. שתבין, אין לי מה להפסיד, לילדים שלי התפלחתי להורי שלי התפלחתי, אין לי מה להפסיד, מה אתה רוצה, שאני אגור ברחוב? מה אתה רוצה יוגב? שאני יגור ברחוב? מה אתה רוצה? מה אתם מרוששים אותי? מה התכניות? מה המזימה שלכם? חצי מדינה לא עובדת, ים המלח סגור אין עבודה, בקושי יש נסיעות בתוך העיר הכל סגור, אין כסף, מה לעשות? לכולם אין כסף, אז מה אתה רוצה? כסף? כשאין כסף? מה? מה אתה רוצה? אני מתפוצץ עם בלון, בסדר? יש לי בלון. אני מרים אותו פה איתי ביחד איתי עם האוטו, אני לא צוחק, אין לי מה להפסיד, שחרר אותי, שחרר, החיים זה לא משחק, זה לא משחק, הכסף הזה זה לא משחק, מה לעשות, רצתה להיפרד? אין בעיה, חיה חיים חדשים? כמו שאני התרגלתי, מה לעשות, הלכתי למקום יותר זול, עזבתי את ראשון, מה לעשות, אין כסף הולכים למקום יותר זול, זה החיים, שתמצא לה ספונסר שיממן אותה, אבל עד אז אני אלחם על הילדים, אף גבר לא יגדל לי את הילדים שלי, כמו שאתה לא היית רוצה שאף גבר לא יגדל את הילדים שלך, אף גבר לא יגדל את הילדים שלי, אף גבר, אני אומר לך עוד פעם תרד ממני, תגיד לסופי תרד ממני, תרדו ממני, למה אני דפוק בראש, נמאס לי, אני 3 שנים סבלתי, 3 שנים סבלתי, כן העורך דין שלה, יוגב הלוי, מנסה להשליך אותי לרחוב."

12. בחינת המלל כפי שזה תועד ב"תמלול הקלטת איומים של החשוד" (9/ת), מלמדת כי הדברים הנשמעים מפי הנאשם תואמים למענה הנאשם לכתב האישום, ובדגש על היעדרו של המשפט: **"אני מרים אתכם פה איתי ביחד עם האוטו"** (ההדגשה שלי-א.מ.). כמו כן, האזנה לדיסק (1/ת), בו תועדו לכאורה הדברים אותם אמר הנאשם, אף היא מובילה למסקנה לפיה המשפט כאמור לא נאמר ע"י הנאשם.

13. באשר לאמירות אחרות, בעלות גוון מאיים, כפי שנמסר מפי העדים, בכלל זה: **"אני אשרוף אתכם" (2/ת); "מאיים על בעלה שהוא ישרוף אותו" (10/ת)** - תיעוד דברים שנמסרו ע"י המודיעה הגב' דינה הלוי; הרי שביטויים אלה לא יוחסו לנאשם בכתב האישום, ומשכך אין מקום להידרש אליהם.



14. לסיכום חלק זה, ניתן לקבוע כי נוסח הדברים המדויק אשר אמר הנאשם באירוע נשוא כתב האישום, הינו כמפורט בתגובתו לכתב האישום, ובמובחן מהמלל המפורט בכתב האישום. עתה יש לבחון באם דברים אלה עולים כדי עבירת איומים.

15. עבירת האיומים מוגדרת בסעיף 192 לחוק. הוראת חיקוק זו נועדה להגן על שלוות נפשו ובטחונו של הפרט (ראה ע.פ. 103/88, ליכטמן נ' מ"י). המדובר בעבירה התנהגותית ואין צורך להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרת המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה.

"די בפעולת האיום עצמה שנקלטה בחושיו של המאיים, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי לגבש את העבירה. את שאלת התקיימותו של האיום יש לבחון לפי אמת מידה אובייקטיבית, דהיינו אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם מן הישוב בהתחשב בנסיבות האיום" (ראה רע"פ 8736/15, זילפה צוברי בר נ' מ"י- להלן "הלכת צוברי").

16. בענייננו, וכפי שנקבע לעיל, המלל בו עשה הנאשם שימוש הוא כמפורט בתגובתו לכתב האישום. ודוק- אין במלל כאמור שימוש בביטוי **"אני מרים אתכם פה איתי ביחד עם האוטו"**, ביטוי אשר בכוחו לבסס מפורשות איום בפגיעה באחר. ואולם זה כאמור, נעדר מהקלטת האירוע, כפי שהונחה בפניי.

17. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה בדבר קיומו של ספק באם האמירות בהן עשה הנאשם שימוש, מקיימות את הרכיב "שלא כדן" בעבירת האיומים. אמירותיו של הנאשם כללו שימוש בביטויים **"תשחר אותי"**; **"אם לא אני מתפוצץ פה עם בלון"**; **"אין לי מה להפסיד"**; **"אני אתפוצץ עם בלון, בסדר? יש לי בלון"**; **"אני מרים אותו פה איתי ביחד איתי עם האוטו"**; **"אני לא צוחק, אין לי מה להפסיד, שחר אותי, שחרר"**; **"תרדו ממני, למה אני דפוק בראש, נמאס לי"**;

18. כלל ידוע הוא כי **"ההקשר והנסיבות בהם פעל הנאשם, ביצע את מעשיו ואמר את דבריו, משמשים כלי עזר לצורך הכרעה בשאלה האם יש לסווגם כאיום אם לאו, ולשם בחינת התקיימותם של יסודות העבירה. כפי שנפסק, ככל שלאחר בחינת הקשר הדברים לא נובע מהם איום ברור ונחרץ, אין מקום להרשיע את הנאשם"** (ת"פ 4887-11-14, שלום י-ם, מ"י נ' לוי).

19. הנאשם בחקירתו **ת/5** הסביר כי הגיע סמוך לבית המתלון, לא לפני שקבל "אישור" מטעם תחנת ראשון לציון, לצורך מימוש זכות המחאה. הנאשם אישר שאמר כי יתפוצץ עם בלון גז, אולם לדבריו, ביקש לשתף את המתלון במצוקה שהייתה מנת חלקו, ובכל מקרה, הכחיש מכל וכל כוונה לפגוע במתלון. דברים אלה אף עולים בקנה אחד עם דברי הנאשם במענה לכתב האישום, אודות מצבו הנפשי וטיפול תרופתי אותו קיבל.

20. אין לחדד כי הנאשם איים לפגוע בעצמו, ולצד איום בפגיעה עצמית, עשה שימוש בביטויים כאמור. קיים לדידי ספק באם בבחירתו של הנאשם לעשות שימוש בביטויים הנוספים, שצוטטו לעיל, נחצה "הקו האדום" המוביל



לקיום יסודות עבירת האיומים. מדובר בביטויים הממחישים את תסכולו של הנאשם, ותחושת הייאוש שהייתה מנת חלקו, והנם פועל יוצא של הנסיבות אליהן נקלע ומצבו הנפשי המורכב. ספק זה צריך לפעול לטובת הנאשם.

21. השימוש אותו עשה הנאשם בביטויים **"שחרר אותי", "מה אתה רוצה יונג, שאני אגור ברחוב", "מה אתה רוצה, כסף? כשאיך כסף?"**, **"תרדו ממני"**; אף הם מחזקים את התרשמותי כאמור.

22. התרשמות זו מתבוססת, בין השאר, על ההקשר בו נאמרו הדברים; הנסיבות בהן פעל הנאשם, ביצע את מעשיו ואמר את דבריו; תוכן הדברים; ריבוי המלל המתאר מצבו וקשייו; העובדה כי פנה לקבל אישור להפגין בסמוך לבית המתלונן; כמו גם העובדה כי אין חולק שלא היה ברשות הנאשם בלון גז, והאיום לעשות בו שימוש, היה בבחינת דברי סרק.

23. אין ולא יכול להיות חולק כי הביטויים אודות כוונת הנאשם לשים קץ לחייו באמצעות בלון גז, הינם קשים ובכוחם להטיל אימה באוזניו של השומע ובוודאי שאין מקום לעודדם ואולם, קיים כאמור ספק באם האמירות כאמור, במתכונתן הנוכחית, ובנסיבות בהן נאמרו, בכוחן לשמש בסיס להרשעה בנסיבות שבהן האיום נסב על התאבדותו של הנאשם (ראו הלכת "צוברי בר").

24. תוכן אמירותיו של הנאשם, מלמד כי האחרון היה מצוי בסערת רגשות, וכדבריו: **"לא היה בכוונה לאיים על הבן אדם, אלא להסביר לו את המצב המצוקתי שהוא גורם לאדם לנעול את חשבון הבנק.. והוא עצר לי את הכסף"** (ת/5 עמ' 3 ש. 27-28). ראו גם דברי הנאשם לשוטרים, כפי שעולה מדו"ח תובנות מצלמות גוף (ת/3) ופוסט שהעלה הנאשם (ת/7). הנאשם גילה שחשבונו עוקל וביקש, עת היה נסער ונואש, להבהיר לעו"ד הלוי עד כמה מצבו קשה. התרשמותי היא כי הנאשם עשה שימוש באותן אמירות כביטוי למצוקה, תסכול ותחושת נואשות, שהיו מנת חלקו באותה עת, וקיים ספק כי הביטויים כאמור נאמרו מתוך כוונה להפחיד או להקניט.

25. מאחר ולא הוכח מעבר לכל ספק סביר השימוש במשפט **"אני מרים אתכם פה איתי ביחד עם האוטו"**, ביטוי אשר בכוחו לחצות את הקו האדום לשאלת תחולת עבירת האיומים, ובהינתן קיומו של ספק באם יתר הביטויים בהם עשה הנאשם שימוש הינם בגדר איומים שלא כדין, הרי שמצאתי שהמאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה. לפיכך, ספק זה ראוי שיפעל לטובת הנאשם.

26. דברים אלה נכתבים ביתר שאת בהינתן ה"אישור" אותו קבל הנאשם לקיום המחאה, בסמוך לבית המתלונן, כשהוא מצויד במכשיר מגה-פון.

27. אמונתו של הנאשם שמעשיו הינם בגדר מחאה חוקית, עולים כחוט השני בחומר החקירה (ראו למשל ת/3-**"לטענתו הגיע לעשות מחאה וקיבל על כך אישור...ונתנו לו חותמת"**; טענת הנאשם בפני השוטרים שהגיעו למקום, לפיה דרישתם לסור עמם לתחנה, משמעותה הפרת זכות המחאה (ת/3); ת/4 עמ' 2, ש 23



ואילך- "הראה לשוטרים חתיכת דף...החשוד אמר שילך להתלונן במשטרה...הלך ואמר שיחזור גם מחר...אני אהיה פה כל הזמן יש לי אישור"; ת/5- עמ. 2 ש. 10: "עשיתי מחאה קיבלתי אישור מזינה ומסגן...קיבלתי חותמת על דף ריק עם חתימה ותאריך ואמרו לי תפגין מתי שאתה רוצה"; ת/10, עמ. 2 ש. 3: "לטענתו קיבל דף עם אישור למחות מחוץ לביתו והציג בפני דף עם חותמת תחנה וקשקוש"; ת/11- "ממה ששמעתי הוא אמר לשוטרים גם שהוא יתלונן עליהם...שמעתי שהוא מתווכח ושיש לו אישור"; ת/12- "שמעתי שהוא אמר...שיש לו אישור מהמשטרה"; ת/13; ת/13א; נ/1).

28. זאת ועוד, "פסיקתו של בית משפט זה הדגישה כי מתן אפשרות לפרטים להתבטא, גם אם בצורה קיצונית ומכעיסה, עדיף במקרים רבים על השתקה ודיכוי שעלולים להביא בסופו של דבר להתפרצות אלימה" (הלכת צוברי בר).

29. בנוסף, נדמה, והדברים נרשמים במלוא הזהירות, כי אדם המבקש לאיים על מאן דהוא, ככלל, לא יפנה לרשויות האכיפה בבקשה לקבלת אישור להפגין בסמוך לביתו של המאיים.

האיום: על עו"ד יוגב הלוי, על אחותו- הגב' שחר הלוי, או שמא על רעייתו- הגב' דינה הלוי?

30. לחילופי חילופין ולמעלה מן הצורך, סבורני כי נפלה טעות משפטית בניסוחו של כתב האישום, שכן על פי המתואר בכתב האישום, בנוסחו, המאיים הוא המתלונן, עו"ד יוגב הלוי ולא הוא.

31. סעיף 192 לחוק העונשין קובע כי "**המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו...דינו מאסר שלוש שנים**" (ההדגשה שלי- א.מ.).

32. אין חולק כי עו"ד יוגב הלוי לא שהה בביתו בזמן האירוע, מכאן כי לא שמע את דברי האיום הנטענים, ולמד כי הנאשם נמצא בסמוך לביתו, בעקבות שיחת טלפון שקיים עם אחותו (ת/4 עמ' 1 ש. 8; ת/11 עמ. 1 ש. 9; ת/12 עמ. 1 ש. 3).

33. הנאשם לא ידע וממילא לא נשאל בחקירתו באם היה מודע לכך שעו"ד הלוי או מי מבני ביתו ו/או משפחתו שהו בביתם בזמן האירוע נשוא כתב האישום. לאמור, המאשימה לא הוכיחה מודעותו של הנאשם לקיומו של "אדם אחר" (ראו רע"פ 2038/04, שמואל לם נ' מ"י) והגדירה את עו"ד הלוי כמאיים, למרות שהאחרון כלל לא נכח במקום באותה עת.

34. ככל וקיימים "מאוימים", הרי שאלה רעיית עו"ד יוגב הלוי ואחותו, אשר נחשפו לביטויים בהם עשה הנאשם שימוש כנגד עו"ד הלוי.



35. מאחר וכתב האישום נוסח כאילו עו"ד הלוי הוא המאשים, בניגוד להנחיות פרקליט המדינה (הנחייה 2.41), הרי בטעות יסודו. אין המדובר בדקדוקי עניות, מאחר ולנאשם לא הייתה הזדמנות ראויה ונאותה להתגונן מעצם כך שכיוון הגנתו לטענה שהביטויים בהם עשה שימוש היו על עו"ד הלוי ולא זה המצב.

36. לאור כל המפורט לעיל, אני מורה, איפוא, על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

37. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 ימים.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשפ"ב, 14 יולי 2022, במעמד הצדדים